

ת"פ (חדרה) 28473-10-24 - מדינת ישראל נ' מוחמד כוע (עציר)

ת"פ (חדרה) 28473-10-24 - מדינת ישראל ע"י נ' מוחמד כוע ע"שלו חדרה

ת"פ (חדרה) 28473-10-24

מדינת ישראל ע"י

ב"כ עו"ד עמית אליתים

נגד

מוחמד כוע (עציר) ע"י

ב"כ עו"ד אראם מחאמיד

בית משפט השלום בחדרה

[10.03.2025]

כבוד השופט אלכס אחר

גזר דין

הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום המתוקן וזאת במסגרת הסדר טיעון אשר גובש בין הצדדים וזאת ללא הסכמה עונשית.

מתוקף הסדר הטיעון, הוסכם בין הצדדים כי לתיק זה שבכותרת, לאחר תיקונו, יצרף הנאשם תיק נוסף שמתנהל נגדו בבית משפט זה - ת"פ 9213-11-24 שאף במסגרת תיק זה יבוצע תיקון בגוף כתב האישום ולאחר התיקון, יאוחדו האישומים לכדי כתב אישום אחד.

בהתאם לכתב האישום המתוקן הורשע הנאשם בעבירות המיוחסות לו מתוקף שני פרטי אישום.

פרט האישום הראשון מתייחס לאירוע אשר ארע בין התאריכים 29/9/24 שעה 20:00 ועד לתאריך 30/9/24 שעה 03:20 כאשר במהלכו, בשעה שאינה ידועה למאשימה בדיוק, התפרץ הנאשם לרכב מ.ר 70351303 באופן שהכניס חפץ למסגרת חלון ימני אחורי, ניפץ את אותו החלון, פירק את חלק הפלסטיק הסמוך לסף הדלת של מושב הנהג, ובכך למעשה פרץ לרכב שחנה באותה העת ברח' הר סיני 6 בחדרה וזאת בכוונה לבצע גניבה. בנוסף לנסיבות אלה, שהה הנאשם בשטחי המדינה שלא כדין וזאת מבלי שיהיה בידו היתר כניסה כדין.

הנאשם הורשע מתוקף פרט אישום זה בעבירות של פריצה לרכב, עבירות לפי סעיף 413 ורישא לחוק העונשין וכניסה או ישיבה בישראל שלא כחוק, עבירה לפי סעיף 12(1)12(4) לחוק הכניסה לישראל.

פרט האישום השני מתייחס לאירוע מאותו היום האמור לעיל, ואף בסמוך לאותה השעה, הורשע הנאשם בעבירות של גניבת רכב, תוך ניפוץ חלון דלת אחורית, צד ימין של הרכב, נהיגה ברכב הגנוב באופן שיש בה כדי לסכן חיי אדם, אשר התבטאה בנסיעה ברחובות עירוניים בעיר חדרה במהירות העולה בהרבה על המהירות הקבועה בחוק ובעת שהבחינו השוטרים בנאשם אשר נוהג ברכב הגנוב וביקשו לעצרו באמצעות פריסת דוקרנים על כביש 6 לכיוון דרום, המשיך הנאשם בנהיגתו הפוזת, עלה על הדוקרנים והמשיך בנסיעתו לכיוון מחלף אייל, כאשר בסופו של דבר נעצר הנאשם רק בשל תקר בגלגל השמאלי של הרכב ואיבוד שליטה על הרכב.

הנאשם הורשע מתוקף פרט אישום זה בעבירות של נהיגה ללא רישיון נהיגה, בידי מי שאינו מורשה כלל לנהיגה, עבירה לפי סעיף 10(א) לפקודת התעבורה, נהיגה פוזת של רכב עבירה לפי סעיף 338(א)(1) לחוק העונשין וגניבת רכב, עבירה לפי סעיף 413ב לחוק העונשין.
טיעוני הצדדים לעונש:

ביום 29/1/25 נשמעו בפני טיעוני הצדדים לעניין העונש.

המאשימה הדגישה במסגרת טיעוניה את חומרת העבירות בהן הורשע הנאשם וזאת גם לאחר תיקון כתב האישום, את העובדה כי עבירות אלה בוצעו בעת שהנאשם שהה בישראל שלא כדין במהלך המלחמה, כך שהנאשם לא הסתפק בביצוע עבירה כנגד חוק הכניסה לישראל, אלא אף הגדיל ועשה עת פגע בקניינו של הפרט ואף סיכן בנהיגתו את משתמשי הדרך וכן את השוטרים שביקשה לעצרו.

המאשימה עתרה במסגרת טיעוניה לקביעת שני מתחמי ענישה שונים ולשיטתה מתחם העונש ההולם לפרט האישום הראשון צריך לנוע בין 9-20 חודשי מאסר בפועל לצד ענישה נלווית, ולגבי פרט האישום השני מתחם הענישה צריך לנוע בין 20-40 חודשי מאסר לצד ענישה נלווית.

ב"כ המאשימה הדגיש כי יש לקחת בחשבון את התכנון המוקדם שקדם לביצוע העבירות המתבטא בכך שהנאשם הגיע לרכבים בהיותו מצויד בחפצים שיועדו לאפשר לו לפרוץ לתוכם, כך גם יש לקחת בחשבון את הנזק הפוטנציאלי שנגרם בשל נהיגתו של הנאשם בצורה פוזת כמפורט בעובדות כתב האישום.

ב"כ המאשימה הפנה לתמונות הנזק שנגרמו לרכבים, סומנו 1/ת, וכן הפנה במסגרת טיעונו לפסיקה אשר לעמדתו תומכת במתחמי הענישה האמורים לעיל.

ב"כ הנאשם ביקש בסופו של דבר למקם את עונשו של הנאשם ברף התחתון של כל מתחם, ולהטיל על הנאשם תקופת מאסר בפועל שלא תפחת מ- 29 חודשים לצד ענישה נלווית בדמות מאסר על תנאי ופיצוי.

ב"כ המאשימה הדגיש במסגרת תשובתו לשאלת בית המשפט כי יש לראות במעשה הנאשם כשני אירועים נפרדים לאור כך שהעבירות בוצעו ע"י הנאשם כלפי שני רכבים שונים שחנו בשני מקומות שונים.

מנגד, ב"כ הנאשם הדגיש כי הנאשם הודה בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום המתוקן וזאת מיד עם תיקונו, בכך חסך זמן שיפוטי יקר וכן חסך העדת כ- 25 עדים. לדבריו, הודאת הנאשם מגלמת חרטה כנה ואמיתית ובנסיבות העניין ביקש, בניגוד לעמדת המאשימה לקבוע כי מעשה הנאשם מהווים מסכת עבריינית אחת, המרחק בין שני מוקדי האירועים הוא הליכה של מספר דקות, המעשים בוצעו באותו פרק זמן ובסמיכות זה לזה, כך שאין לראות את מעשה הנאשם כשני אירועים נפרדים שיש לקבוע לגביהם שני מתחמי ענישה נפרדים. לעמדתו, יש לקבוע מתחם ענישה אחד שנע בין 10-24 חודשי מאסר לצד ענישה צופה פני עתיד וזאת בהסתמך על פסיקה שהוצגה במסגרת טיעונו. ב"כ הנאשם ביקש להתחשב במרשו, בעובדה כי עסקין בנאשם נטול הרשעות קודמות, אשר כאמור הודה והורשע בכתב אישום מתוקן לקח אחריות וחסך זמן שיפוטי יקר, נמצא במעצר מזה כ- 4 חודשים בתנאים קשים יותר מתנאי המאסר ועל כן, ולאור נסיבות אלה ביקש ב"כ הנאשם למקם את עונשו של הנאשם ברף התחתון של המתחם הנ"ל. הנאשם ביקש לומר את דברו, כדלהלן: "אני מאד מצטער על מה שעשיתי, אני מרגיש שהכל לא בשבילי".

דין והכרעה:

תיקון 113 לחוק העונשין, עיגן את הבניית שיקול הדעת השיפוטי והעניק מעמד בכורה לעיקרון ההלימה, היינו קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשי העבירה, בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו. בהתאם לתיקון לחוק, על בית המשפט לקבוע את מתחם העונש ההולם למעשה העבירות שביצע הנאשם. לשם כך יתחשב בית המשפט בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה המפורטות בסעיף 40ט' לחוק העונשין. לכשייקבע מתחם הענישה, יקבע בית המשפט את העונש המתאים, בתוך המתחם, אשר יוטל על הנאשם וזאת בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה המפורטות בסעיף 40יא' לחוק. בית המשפט רשאי לחרוג ממתחם העונש ההולם בשל שיקולי שיקום או הגנה על שלום הציבור לפי סעיפים 40ד' ו-40ה' לחוק.

אין צורך להכביר מילים אודות חומרת העבירות בהן הודה הנאשם וזאת גם לאחר תיקון כתב האישום שכן כל עבירה מלמדת על חומרה משל עצמה וודאי בעת כשמדובר בעבירות אלה החוברות זו לזו. הנאשם במעשיו נכנס לשטחי המדינה שלא כדין בעת מלחמה, בכך פגע הנאשם בזכות המדינה לקבוע את זהות הבאים בשעריה, כך גם פגע בזכות המדינה לבדוק האם נשקף סיכון בטחוני ממי שנכנס לישראל בצורה המנוגדת להוראות החוק.

הנאשם לא רק שנכנס לשטחי המדינה שלא כדין, אלא ביצע שתי עבירות רכוש כלפי שני רכבים שונים המתבטאות בפריצה לרכב ובגניבת רכב אחר, בכך פגע הנאשם בקניינו של הפרט, ואם לא די בכך נהג הנאשם ברכב בהיותו בלתי מורשה לנהיגה ובמעשה זה סיכן לא רק את עצמו אלא במיוחד גם את משתמשי הדרך הנכרים בדרכו. נהיגתו של הנאשם התאפיינה בנהיגה פרועה פוחזת מעל המהירות המירבית המותרת בדרך בין עירונית כך שהסיכון הפוטנציאלי הכרוך מנהיגה בידי מי שאינו מורשה כלל לנהיגה קיבל משנה תוקף ממשי ואם לא די בכך נהיגתו זו של הנאשם אף פגעה בעבודתם התקינה של גורמי אכיפת החוק שביקשו לעצור את רכבו של הנאשם באמצעות מחסום הדוקרנים אך הנאשם המשיך בנהיגתו הפוחזת והרכב נעצר רק בשל תקר באחד הגלגלים כמפורט בעובדות כתב האישום המתוקן.

בפסיקה נקבע לא אחת כי העבירות הכרוכות בגניבת רכבים, ולטעמי גם כאלה המתייחסות לפריצה לרכבים, פוגעות בביטחון של הפרט והופכות למכת מדינה, כך למשל אפנה לע"פ (חי') 36024-05-20 עומר דקה נ' מדינת ישראל. עבירות הרכוש ובעיקר עבירות גניבת רכב, הפכו למכת מדינה שפגיעתן בציבור, ברכושו, בביטחונו האישי והכלכלי הינה קשה. די אם אפנה בעניין זה לע"פ 11194/05 אבו סבית נגד מדינת ישראל (ניתן ביום 15.5.06): "למרבה הצער, תופעת גניבות הרכב טרם נעקרה משורש, ומכת המדינה שאלה נדרש בית משפט זה לפני בדיוק עשור... כמעט שהפכה לעשר מכות; היא ממשיכה לנגוס ברכושם של רבים, ופגיעתה רעה כלכלית ואנושית. המעט שבידי בית משפט זה לעשות הוא לחזק את ידיהם של בתי המשפט הדיוניים בראייה מחמירה של העבירות הכרוכות בכך". קביעות אלה יפות גם להיום ותאומות אף ביתר שאת לענייננו.

בנוסף, לצד הפגיעה בתחושת הביטחון האישי של אזרחי המדינה כתוצאה מביצוע עבירות הרכוש כלפי רכבים, קיימת השלכה נוספת שלא ניתן להתעלם ממנה המתבטאת בגרימת נזק ממוני ישיר ועקיף כתוצאה מתופעה זו. בית המשפט העליון קבע בפסיקה שעוד קדמה לתקופת המלחמה בה אנו מצויים כי עבירות הרכוש בכלל ואלה המבוצעות כלפי רכבים בפרט, מהוות "מכת מדינה" ויש להטיל ענישה מרתיעה ומשמעותית. ראו למשל רע"פ 2366/10 גבאלי נ' מדינת ישראל, שם נקבע בעניין זה כדלהלן: "המעשים המיוחסים למבקש הם חמורים ביותר ומבטאים זלזול בחוק וברכוש הזולת. במקרה זה יש לתת משקל מכריע לאינטרס הציבורי שמחייב ענישה מרתיעה למיגור "מכת המדינה" של גניבות. יפים לענייננו דברי חברי השופט א' רובינשטיין בע"פ 11194/05 אבו סבית נ' מדינת ישראל (15.5.2006): "למרבה הצער, תופעת גניבות הרכב טרם נעקרה משורש ומכת המדינה שאלה נדרש בית משפט זה לפני בדיוק עשור (פסק הדין בע"פ 5724/95 ניתן ביום 12.5.96) כמעט שהפכה לעשר מכות; היא ממשיכה לנגוס ברכושם של רבים ופגיעתה רעה כלכלית ואנושית. המעט שבידי בית משפט זה לעשות הוא לחזק את ידיהם של בתי המשפט הדיוניים בראייה מחמירה של העבירות הכרוכות בכך" (ראו גם רע"פ 10116/06 כהן נ' מדינת ישראל (לא פורסם 17.12.2006); ע"פ 2725/03 עבדיה נ' מדינת ישראל (לא פורסם 23.10.2003)". דברים אלה יפים נכונים ותקפים גם ביחס לעבירות מושא הליך זה שבפני ועל אחת כמה וכמה בעלי משקל משמעותי בעת שמעשים אלה נעברו במהלך תקופת החירום בה נתונה המדינה בעת המלחמה הנוכחית.

זאת ועוד, יש להדגיש שהנאשם אינו כשיר לנהיגה ומעולם לא הוציא רישיון נהיגה. הסכנה הטמונה בנהיגה ללא רישיון, ללא הכרת חוקי הדרך וללא ביטוח המכסה את הנאשם ומשתמשי הדרך האחרים גבוהה לאין ערוך וכבר תואר בפסיקה כי נהיגה ברכב ללא רישיון כמוה כשימוש בנשק וודאי כאשר מדובר בין היתר גם בנהיגה פוחדת ברכב כמפורט בפרט האישום השני לכתב האישום המתוקן.

בית המשפט העליון חזר והבהיר רבות כי עבירה זו מקפלת בחובה סכנה ממשית לפגיעה בעוברי אורח תמימים ובמשתמשי הדרך:

"לגופם של דברים, המבקש נהג ברכב ללא רישיון וללא ביטוח, תוך שהוא מסכן עוברי אורח. ברי, כי נהיגה בלי רישיון משמעה הסטוטורי נהיגה ללא כישורי נהיגה, וממילא סיכון הזולת. ומעבר לכך נאמר לא אחת, כי משמעות נהיגה כזאת, בהיעדר ביטוח, היא גם הטלת פיצוי הנפגעים על הציבור" (רע"פ 2666/12 אמיר עטאללה נ' מדינת ישראל, פס' ז (23.4.12); ראו גם רע"פ 3104/11 נידאל פדילה נ' מדינת ישראל, פסקה ז' (4.5.2011); רע"פ 7810/16 לוי נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (30.10.16)).

עוד נקבע, כי "ראוי להחמיר עם נהגים צעירים אשר אינם בעלי כישורי נהיגה הנוטלים לעצמם את החירות, נוהגים בכלי רכב, ומסכנים בהתנהלותם את עצמם ואת כלל משתמשי הדרך. לדאבון הלב אירועים אלה מסתיימים לא פעם בפגיעות בגוף ובנפש ואף בקטילת חיי אדם" (עפ"ת (מחוזי חי') 2405-06-18 נאיל סולטאן נ' מדינת ישראל, פסקה 14 (20.06.2018). על דברים אלה שב בית המשפט בעפ"ת (חי') 14274-08-20 מדינת ישראל נ' תמיר מנסור [ניתן ביום 17.09.20 פורסם בנבו].

בעניינו, הנאשם לא רק שנהג ברכב בהיותו בלתי מורשה לנהיגה, אלא נהג ברכב במהירות גבוהה, סיכן את משתמשי הדרך הנכרים בדרכו, לא עצר במחסום המשטרה, כך שנהיגתו הפוחדת התבטאה בנהיגה נמהרת או רשלנית שיש בה כדי לסכן חיי אדם. לעניין זה אפנה לע"פ 1919/22 מקדשי נ' מדינת ישראל (2.8.2022) שם נאמרו הדברים הבאים: "תופעת המרדפים אך החמירה, יצאה מתחומי הנגב ונפוצה בכל הארץ. הצבת מחסום משטרה הפכה למרבה הצער למלאכה שיש סיכון בצידה, ועל הענישה בעבירות הכרוכות במרדף לשקף את תרומת בתי המשפט בהגנה על הציבור ועל השוטרים העושים מלאכתם. כפי שנאמר פעמים רבות בפסיקה, "חברה מתוקנת לא יכולה להשלים עם תופעות של נהיגה פראית וביריונית אשר מסכנת את ביטחון ציבור הנהגים ועוברי הדרך" (ע"פ 1925/14 עלוש נ' מדינת ישראל (8.2.2015) [פורסם בנבו]; ע"פ 1641/13 סביח נ' מדינת ישראל (31.12.2014) [פורסם בנבו]; ע"פ 6059/15 סלאמה נ' מדינת ישראל (10.8.2016) [פורסם בנבו])."

אם לא די בכך הרי, יש להזכיר את הקביעות שנקבעו ביחס למי שנכנס לשטחי המדינה שלא כדין בזמן מלחמה ולעבירה זו מתלוות עבירות נוספות שלא רק שמכשירות את שהייתו במדינה שלא כדין אלא אף פוגעות בתחושת הביטחון של האזרח וכן בעבודתם של גורמי איכפת החוק.

באשר לשאלה האם מדובר באירוע אחד או בשני אירועים נפרדים - אני סבור כי יש לראות את מעשה הנאשם כאירוע עברייני אחד ולא כשני אירועים נפרדים כפי שביקשה המאשימה. אין לקבל את העמדה וההנמקה כפי שהוצעו ע"י המאשימה המתבססת על מספר כלי הרכב ומקום ביצוע העבירות בלבד. לטעמי מדובר באירוע מתמשך אחד, מובהק, שנפרס על פני אותו פרק זמן, העבירות בוצעו בסמוך זה לזה, הן מבחינת הזמן והן מבחינת המקום, מדובר בעבירות דומות וסמוכות זו לזו ולכן אתייחס לקביעת מתחם העונש ההולם ביחס לשני פרטי האישום כמקשה אחת, כלומר לאירוע אחד.

אדגיש ביחס לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, בענייננו עולה בבירור כי לנאשם הייתה שליטה מלאה על מעשיו, כפי שהוא תכנן את כניסתו לישראל שלא כדין, את הפריצה לרכב, את גניבת הרכב האחר ואת הנהיגה הפוזת, יכול היה באותה מידה להימנע מביצוע מעשים אלה. הנאשם במעשיו תוך מודעות מלאה להשלכותיהן נטל על עצמו סיכון מודע, תוך קיומה של מודעות קונקרטית לתוצאות והשלכות מעשיו.

הנאשם לא נשמע להוראות השוטרים שביקשו לעצור את נהיגתו הפוזת, המשיך דרך מחסום הדוקרנים, ורכבו נעצר רק בזכות תקר בגלגל, כמפורט בעובדות כתב האישום.

בנסיבות אלה אני מוצא לנכון לקבוע כי מתחם העונש ההולם למעשי העבירות בהן הורשע הנאשם בהליך זה שלפני נע בין 18-30 חודשי מאסר לצד הטלת ענישה הצופה פני עתיד, קנס, פיצוי והתחייבות במידת הצורך.

באשר לנסיבות שאינן כרוכות בביצוע העבירה, לקחתי בחשבון את תיקון כתב האישום לקולא, את העובדה שהנאשם חזר בו מכפירתו, הודה במיוחס לו בכתב האישום המתוקן כך גם לקחתי בחשבון את תקופת המעצר בה נתון הנאשם וכן את העובדה כי עסקינן בנאשם נטול הרשעות קודמות. על כן מצאתי לנכון בנסיבות אלה לקבוע כי העונש ההולם למעשי העבירות בהן הורשע הנאשם בהליך זה יהיה מעל הרף התחתון וישקף את חומרת העבירות בהן הורשע הנאשם, את נסיבות ביצוען וכן את יתר השיקולים הרלוונטיים שאוזכרו על ידי לעיל.

למעלה מן הצורך אתייחס לפסיקה שהוגשה ע"י ההגנה ע"פ 36024-05-20 בית משפט מחוזי חיפה, דקה נ' מדינת ישראל, שם הותיר בית המשפט המחוזי על כנו את גזר דינו של בית המשפט השלום, כאשר נקבע בין היתר כי העונש שנקבע ע"י בית המשפט השלום אינו חורג במידה קיצונית ברמת הענישה המקובלת במקרים דומים, שכן "... עבירות הרכוש ובעיקר עבירות גניבת רכב, הפכו למכת מדינה שפגיעתן בציבור, ברכושו, בביטחונו האישי והכלכלי הינה קשה ודי אם נפנה בעניין זה לע"פ 11194/05 אבו סבית נגד מדינת ישראל (ניתן ביום 15.5.06)": "למרבה הצער, תופעת גניבות הרכב טרם נעקרה משורש, ומכת המדינה שאליה נדרש בית משפט זה לפני בדיוק עשור... כמעט שהפכה לעשר מכות; היא ממשיכה לנגוס ברכושם של רבים, ופגיעתה רעה כלכלית ואנושית. המעט שבידי בית משפט זה לעשות הוא לחזק את ידיהם של בתי המשפט הדיוניים בראייה מחמירה של העבירות הכרוכות בכך". משכך ולאור כל האמור לעיל אני מטיל בזאת על הנאשם את העונשים הבאים:

1. מאסר בפועל למשך 20 חודשים, אשר יחושב מיום מעצרו של הנאשם לפי נתוני שב"ס.
2. מאסר על תנאי של 2 חודשים למשך 3 שנים והתנאי שהנאשם לא יעבור בפרק זמן זה, לאחר שחרורו מריצוי תום מאסרו בגין תיק זה על כל עבירה נגד החוק לכניסה לישראל.
3. פסילה בפועל למשך 12 חודשים, הפסילה תחושב לאחר שחרורו של הנאשם מריצוי מאסרו בגין תיק זה וזאת ללא הפקדת רישיון ו/או תצהיר מאחר ומדובר במי שאינו מורשה כלל לנהיגה, מוסבר לנאשם כי לאחר שחרורו עליו להגיש תצהיר מתאים במזכירות בית המשפט וזאת על מנת שיינתן לו אישור הפקדה מתאים.
4. מאסר על תנאי של 3 חודשים למשך 3 שנים והתנאי שהנאשם לא יעבור בפרק זמן זה לאחר שחרורו מריצוי תום מאסרו בגין תיק זה על עבירה של נהיגה בזמן פסילה, עבירה לפי סעיף 67 לפקודת התעבורה.
5. מאסר על תנאי של 6 חודשים למשך 3 שנים והתנאי שהנאשם לא יעבור בפרק זמן זה לאחר שחרורו מריצוי תום מאסרו בגין תיק זה על כל עבירת רכוש הכרוכה ברכבים ו/או נהיגה פוזת ברכב.
6. אני פוסל את הנאשם מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 3 חודשים על תנאי למשך 3 שנים והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור אותן עבירות שעליהן הורשע או אחת העבירות המפורטות בתוספת הראשונה או בתוספת השנייה לפקודת התעבורה [נוסח חדש], תשכ"א - 1961 ויורשע בגינה.
7. הנאשם יחתום על התחייבות כספית בסך של 3,000 ₪ לפיה יתחייב להימנע במשך 3 שנים לאחר שחרורו מריצוי תום מאסרו בגין תיק זה על אחת העבירות בהן הורשע בהליך זה שלפני.

בנסיבות העניין, איני מטיל קנס או פיצוי.

גזר דין זה מהווה פקודת מאסר.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בחיפה תוך 45 ימים.

ניתן היום, י' אדר תשפ"ה, 10 מרץ 2025, בהעדר הצדדים.